

**JSOU
ČTYŘI
RÁNO.**

BEZ HANY (HOMMAGE À HEGEROVÁ)

PREMIÉRA
7. ZÁŘÍ 2019
V DIVADLE ROKOKO

LIBRETO A REŽIE	JAKUB NVOTA
DRAMATURGIE,	
PŘEKLAD LIBRETA	MICHAL ZAHÁLKA
VÝPRAVA	TOM CILLER
HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ	JEN HOVORKA

NÁPOVĚDA	VERONIKA KOUDELKOVÁ
INSPICE	DANIELA SIMČIŠIN DEYLOVÁ
KOREPETICE	JIŘÍ JANOUC

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Sára Prostějovská. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

OBSAZENÍ

TEREZA
INGA
JANA
MATOUŠ
KNĚZ
VLADISLAV

NINA HORÁKOVÁ
DANA MARKOVÁ
ZUZANA MAURÉRY
TOMÁŠ HAVLÍNEK
PETR KONÁŠ
TOMÁŠ PETŘÍK

HLAS

ONDŘEJ PAVELKA

KAPELA (PREMIÉROVÉ OBSAZENÍ)

KLÁVESY
BICÍ
BASA

JEN HOVORKA
OLIVER LIPENSKÝ
DALIBOR PELC

AUTOŘI INSCENACE SRDEČNĚ DĚKIJÍ
PANU VLADANU DRVOTOVI (SUPRAPHON)
A PANU MATOUŠI HEGEROVI.

HANA HEGEROVÁ V ROKOKU

Když se stala Hana Hegerová členkou souboru divadla Rokoko, měla za sebou už herecké angažmá v Žilině, zpívala v bratislavské Tatra Revue, hrála hlavní roli v Krejčíkově filmu *Frona...* Na Slovensku se zrodila hvězda, která pak v Rokoku – v němž tehdy obrátky nabírala slavná kabaretní éra Darka Vostřela – našla své první pražské stálé angažmá. Debutovala tu 31. října 1958 Vostřelovým komunálně-satirickým kabaretním pásmem nazvaným *Vzhůru po Río Botičo* (např. po boku Vlastimila Bedrny, Jiřího Líra či Jiřího Šaška), koláží nejrůznějších humoristických textů rámovanou příběhem o výzkumné plavbě po Botiči – příběhem samo sebou notně praštěným, v němž se vyskytovali mošští vlci a botičské panny. V dobových recenzích, k celku ne vždy neepochvalnějších, se dočteme mj. to, že „z žen vyniká decentností podání zpěvačka H. Hegerová“, že sem Hegerová „vnesla profesionální přednes“, že „byla přesvědčivá hlasově i herecky“. Kromě této premiéry naskočila Hegerová po svém příchodu i do vůbec prvního oficiálního titulu Vostřelovy éry, inscenace *Vykradeno!*

Další satirický kabaret v Rokoku – uvedený v režii Antonína Moskalyka pod záhadným názvem *BAPOPO* a vysvětlujícím podtitulem *Babička povídá pohádky* – byl pro Hegerovou možná důležitější. Znamenal setkání s Jiřím Šlitrem coby autorem hudby a se dvěma textaři, kteří se později stali jejími častými spolupracovníky a druhý z nich doslova dvorním autorem. Byli to Jiří Suchý a Pavel Kopta. Kopta se Šlitrem sem pro Hegerovou napsali mj. slavný šanson *Dnes naposled*, který dodnes patří k jejím nejslavnějším. Poněkud komicky dnes působí slova z recenze v *Rudém právu*: „Úroveň písňových textů je vůbec hodně slabá: textař J. Suchý sype veršiky jako z rukávu a je pochopitelné, že pro-

padá manýře. Výrazný talent H. Hegerové by si zasloužil rozhodně lepší písně, než byla např. Dnes naposled (P. Kopta).“ Další písní, která vznikla pro *BAPOPO* a kterou Hegerová v inscenaci spolu s Vostřelem a Šaškem zpívala, bylo Suchého a Šlitrovo zlidovělé *Malé kotě*. Inscenace, která představovala vzácnou divadelní spolupráci mezi tvůrci Rokoka a konkurenčního Semaforu, měla premiéru 24. dubna 1959.

K paradoxním, leč častým zdrojům inspirace autorských divadel malých forem let šedesátých patřily klasické hry, zejména Shakespearův *Hamlet*. Tvůrci tehdejšího Rokoka sáhli po Molièrovi a vyšli z něj ve Vostřelově inscenaci *Tartuffe II.* (prem. 11. února 1960), opět zachovávací rozvolněnou kabaretní strukturu. Hana Hegerová tu zpívala tři sólové písně skladatelů Bedřicha Nikodema a Mlhoše Kafky a textařů Ericha Sojky a Miloslava Zachaty. Žádná z nich se ovšem v jejím pozdějším repertoáru neudržela. V Kafkově a Zachatově komickém songu *Já jsem nóbl kůže* (v textu hry uváděném pod názvem *Píseň nezaměstnané slečny*) protagonistka vyjmenovává nejrůznější povolání, pro něž se nehodí (*Číšnictví chce rovnováhu / jiní ji mají, já ne / Telefon je služba v tahu / jiné tahají, já ne*), až nakonec dochází k poněkud trpkému poznání (*Nikde mi nevoní růže / jako voní stu žen / jiné se mají, já ne / Tak si musím najít muže / jiné se vdají, já ne!*). Jisté politické konotace (jsme ostatně stále v kabaretu satirickém!) měl zjevně Nikodemův a Sojkův šanson *Pozor na fasády*, jenž se výstavbou i tématem blíží těm, které psal později Milan Uhde pro Ljubu Hermanovou do Kabaretu Večerní Brno: *Nový dům postavili / úplná paráda / vysoký, krásný, bílý / nádherná fasáda / Jenom však dovnitř vkročíš / přejde tě nálada / Hezká je na něm totiž / jenom ta fasáda*. V dalších slokách se podobně demas-

kuje lenoch, který krásně hovoří na pracovních poradách, ale reálně žádnou práci nedělá, a slečna, která nápadným líčením a oblečením maskuje prázdnou hlavu. Závěr refrénu varuje: *Neboť snadné je se kasat / vnější honosností fasád / ale nemoudré je jásat předčasně / Račte prosím od nás nasát / tuhle zásadu všech zásad / nenalet'te kráse fasád předčasně*. Poněkud stereotypní šanson *Sním týchž autorů* nahrála pěvkyně Libuše Salabová – tady si dovoluji dát naopak zapravdu recenzentovi *Lidové demokracie*, který soudí, že se texty „nevyhnuly ani nepříjemné pseudopoetičnosti“: *sním / snad s ním / že jednou přeče jen / se splní sen / a půjdem v jasu slunečním*. O Hegerové se recenzenti zmiňují již jako o osvědčené kvalitě – a zároveň jako o interpretce, která by si zasloužila kvalitnější materiál.

Z tvorby maďarského literáta a humoristy Frigyes Karinthyho vznikl scénář inscenace *Cesta kolem mé lebky* (režie Darek Vostřel, prem. 11. ledna 1961), jež se setkala se vcelku jednoznačným kritickým odmítnutím. Stačí citovat titulký recenzí: „Cesta, která není pokrokem“, „Směrem k minulosti?“ či lakonické „Cesta nevede kolem lebky“. Hegerové se ovšem kritika netýká, i zde v recenzích čteme o jejím „dramatickém talentu“ či „znamenitým šansoniérství“. Cestu do pozdějšího zpěvaččina repertoáru si z trojice jejích písní našly dvě: jednak ta nazvaná *Jak vypadá čas* (hudba William Bukový, text Jiří Sobotka) – její dodnes známá a vydávaná nahrávka vznikla krátce po premiéře kusu. (Později píseň s úspěchem převzala i Eva Pilarová.) Písní, kterou v programu najdeme pod názvem *Pane...*, byla ta, které později vešla ve všeobecnou známost pod názvem francouzského originálu *Milord*, tedy šanson z repertoáru Edith Piaf, který pro Hegerovou otextoval opět Pavel Kopta.

(Tento fakt, jakož i autory původní hudby i textu, dobový program cudně zamlčel – v kolonce hudba čteme tajemné „William Bukový a ostatní klasikové“.) Neznámou zůstala kratičká píseň *Můj strýček Ludvík*: z programu se nedozvíme ani jméno textaře, podílelo se jich na inscenaci pět, mezi nimi i legendární ředitel Městských divadel pražských Ota Ornest. V dochovaném textu čteme o starém strýci Ludvíkovi, který v houpacím křesle vzpomíná na svou hudební kariéru, ovšem ve skutečnosti na jeho jediný koncert nikdo nepřišel a památný věnec s komplimenty poslal zamlada sám sobě.

Hana Hegerová byla nepochybnou hvězdou počátků Vostřelova Rokoka. V knize *Vzpomínky na divadlo Rokoko* čteme, že se právě tady seznámila s režisérem Jánem Roháčem, svým pozdějším partnerem, který tu byl častým divákem. Po třech sezónách Hegerová Rokoko opustila: na své divadelní cestě prošla samozřejmě slavně Semaforem, kde navázala na spolupráci se Suchým a Šlitrem, účinkovala v Hudebním divadle Karlín (tady si zahrála v Brechtově a Weillově *Žebrácké opeře* po boku Miloše Kopeckého), dva její *Recitály* se v šedesátých a sedmdesátých letech uváděly i v Divadle Na zábradlí. Brzy bylo jasné, že těžiště její kariéry se přesune do čistě hudební oblasti. Přesto v jejím zpívání vždy bylo a zůstalo leccos hereckého, leccos bytostně divadelního. Hana Hegerová je zpěvačkou hereckého výrazu – a jako takovou ji české obecnost objevilo právě v sále na Václavském náměstí 38.

MICHAL ZAHÁLKA

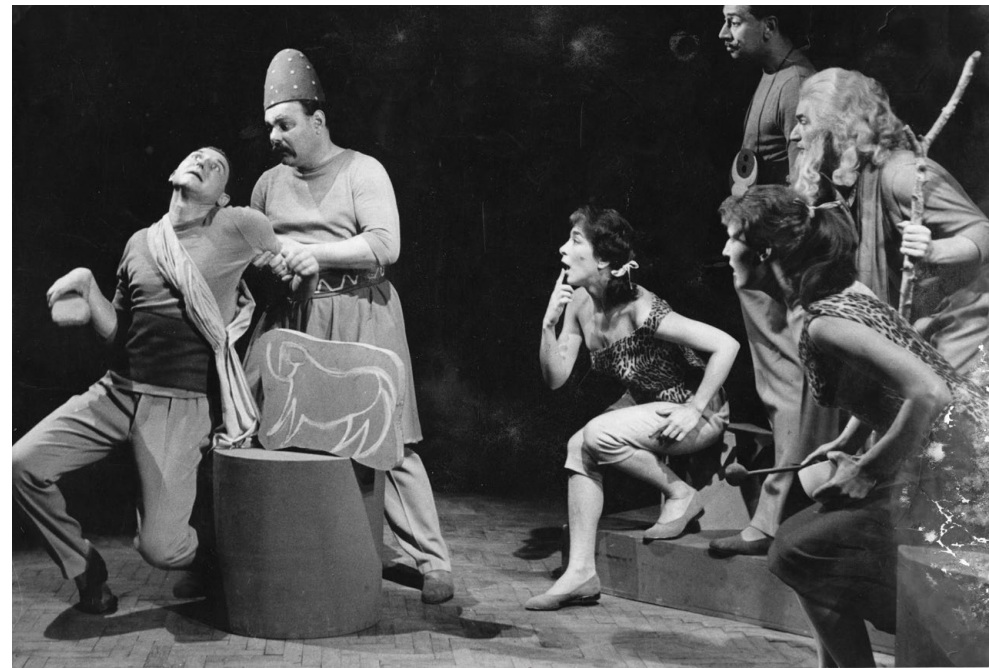

ŘEKNE-LI SE HEGEROVÁ

... má asi každý Čechoslovák, jakož snad i ti narození po rozdělení republik, svou asociaci. Slavných písní se vybaví celá řádka, máme zažitě intonace, herecký výraz... Hana Hegerová své písně nepsala, zpívala cizí melodie i cizí texty. Dovedla jim ale dát tak silný otisk osobnosti, že její nahrávky dávají dohromady celistvé dílo. Vzájemně spolu souvisí, ač se skládá z kousků leckdy dosti disparátních: na jedné straně rozmarné a rozverně pražské lidové popěvky třeba o tom, jak se pod Libeňským mostem točí voděnka, na straně druhé závažné, niterně cítěné šansony o koncích vztahů a lásek. Diskografie Hany Hegerové je hudebním theatrem mundi – a lívi podíl na tom má také zpěvaččina proslulá vybíravost a spolupráce s těmi nejlepšími textaři. Jiří Černý o ní napsal: „Protože v současné éře zpívajících autorek [...] může Hana Hegerová rozžehnout všechny své představy jen svým hlasem, jako by se z jejího neautorství stávala výhoda. Tak jako nevidoucí mají proti nám zjištěnější sluch, tak i ona vlastně do svého projevu vkládá i všechno to, co ji napadá při výběru melodií a textů, onen i laikovi známý pocit: takhle bych to napsala,

kdybych to uměla. Je z interpretek, jejichž výklad autorovy myšlenky považujete za násobivý nebo scestný, ale očividně do posledního slůvka oddaný, jako kdyby každá spojka a předložka měla posvátnou důležitost mantry. [...] Ještě jsem nezažil, že by z kterékoliv písničky svého repertoáru cokoli odbyla, odzpívala jen tak z neomylné manýry.“

Vzdát Haně Hegerové divadelní poctu v sále, kde bylo její první pražské angažmá, je úkol lákavý, ale zrovna tak i zrádný. Vcelku záhy jsme měli jasno, že *nechceme* na divadle vyprávět životní příběh Hany Hegerové a hledat umělé vazby mezi jejím osudem a jejím repertoárem. Člověk by si vlastně asi uměl docela snadno představit libreto o dívce, která při dospívání na Slovensku (*Čerešne*) objevuje kouzla divadla a hudby, dosti mladá se provdá (*Svatební píseň*) a následně rozvede (*Rozvod*), udělá zážnou kariéru v Praze (*Když někdo z vás*), najde a ztratí osudovou lásku (*Tak už bal*), zazpívá si v pařížské Olympii (*Ne me quitte pas*), zestárne (*Obraz Doriany Graye*) a dochází k závěru, že prožila plný život (*Žila som správne*)... Ale proč? Tak jako řada jiných velkých osobností šansonu,

například Juliette Gréco, zůstávala Hegerová coby soukromá osoba vždy stranou, mimo dostřel titulních stran. Pokud člověk vysloveně nepátrá, neví toho o jejím životě či o její rodině nejspíš mnoho. Pro zpěvačku, která svým zpěvem především vypráví příběhy, je toto soukromí požeňmáním, nekulí pracovním nástrojem, a souvisí s ním nejspíš i rozhodnutí v jisté životní fázi zcela a nadobro zmizet z veřejného prostoru. Inscenovat nějakou svou domněnku o tomto soukromí by nám proto přišlo skoro nevkusné. (Představujeme si, jak se na nás onen povědomý hlas s onou nezaměnitelnou dikcí oboří: „Co se hrabeš v tom šupletí?“)

Místo toho tu naši *hommage* skládáme právě prostřednictvím písní a příběhů, které Hana Hegerová – mimo jiné – vyprávěla. Ožívají ve střípcích ze životů šestice postav, které se setkávají v nočním městě. Dost možná, že jim ty písně přišly na jazyk a do života zrovna tak jako nám všem. V úvodní scénické poznámce libreta se píše: „Je generacemi dokázáno, že existuje specifický stav lehké melancholie, hlubokého zoufalství, krásy, estetické marnosti a zvýšené hladiny alkoholu, v němž si lidé bez rozdílu věku,

pohlaví a politické příslušnosti nahlas a dokola pouštějí právě písně Hany Hegerové. Nevíme, co přesně v tu chvíli prožívají, ale dovedeme tomu rozumět, protože jsme takovou situací sami zažili – a pokud ne, tak nás dozajista v budoucnu čeká.“

Naše inscenace se jmenuje *Bez hany*. Z plakátu to není poznat, ale myslíme to skutečně takto, s malým „h“ (tuhle slovní hříčku vymyslela kolegyně Simona Petrů, jíž tímto děkujeme), a s tou hanou to myslíme dvojným způsobem. *Bez hany* jako výraz oné osobnostní integrity, která byla Hegerové po celý život vlastní. A potom *bez hany* jako pojmenování tématu, které z onoho hegerovského theatra mundi vyrůstá na mnoha místech: život, a zvláště ten citový, může být někdy komplikovaný a člověk se třeba nemusí vždy zachovat zcela ideálně, ale žije-li s nějakou základní upřímností, nemusí se stydět. Jak se zpívá v jedné z těch opravdu slavných písní: *Jen at' si mě soudí*. Třeba i o tom dnes v Rokoku *bez hany*.

JAKUB NVOTA, MICHAL ZAHÁLKA

PÍSNĚ A JEJICH AUTOŘI

VŘELÉ DOPORUČENÍ: NEHCETE-LI SE PŘIPRAVIT O PŘEKVAPENÍ, KTERÉ PÍSNĚ, SONGY ČI ŠANSONY SE DO INSCENACE DOSTALY, PŘEČTĚTE SI DALŠÍ STRÁNKU AŽ DOMA.

UPŘÍMNÉ DOZNÁNÍ: VÍME, ŽE ASI KAŽDÝ MÁ NĚJAKOU OBLÍBENOU PÍSEŇ, KTERÁ SE NÁM DO INSCENACE NEDOSTALA. MY TAKY, A NE JEDNU. JENŽE ABYCHOM VYHOVĚLI VŠEM (A VŠEM SVÝM PŘÁNÍM), MUSELA BY TA INSCENACE BÝT ASPOŇ OSMIHODINOVÁ...

BAROVÁ LAVICE

hudba: Jiří Šlitr
text: Jiří Suchý
Píseň Hany Hegerové z inscenace Semaforu *Zuzana není pro nikoho doma* (1963), nahráno poprvé r. 1964, poté na albu *Šansony* (1966).

BLÁZEN A DÍTĚ

hudba a text: Jiří Suchý
Píseň z inscenace Semaforu *Sekta* (1965), v níž Hana Hegerová neúčinkovala. Ze Suchého písni pro tuto inscenaci je ovšem *Blázen a dítě* díky Hegerové nejslavnější; poprvé vyšla na albu *Šansony* (1966).

CESTA

hudba: romská lidová
úprava: Luboš Fišer
text: Pavel Kopta
Poprvé na EP *Hana Hegerová* (1969).

CO MI DÁŠ

hudba: Joseph Kosma
původní text: Jacques Prévert
český text: Pavel Žák
Píseň, kterou Pavel Žák přetextoval, se v originále jmenuje *La Maritza*, pochází z repertoáru bulharsko-francouzské zpěvačky Sylvie Vartanové a jako autoři jsou pod ní podepsáni Jean Renard (hudba) a Pierre Delanoë (text). Potíř spočívá v tom, že melodie refrénu, ač jinak rytmizovaná, je identická s refrémem Prévertova *Podzimního listí*, jak je zhudebnil Joseph Kosma. Došlo k soudnímu sporu – a od té doby se *Co mi dáš* uvádí

jako česká coververze *Podzimního listí*, ačkoliv na první poslech jde o píseň dočista odlišné. Nahrávka Hany Hegerové pochází z roku 1973, poprvé vyšla na albu *Paběrky* (1991).

ČAS NA PRÁZDNINY

hudba: Michel Jacques Cywie
původní text: Didier Barbelivien
český text: Jiřina Fikejzová
Píseň, v originále nazvaná *Michèle*, pochází z repertoáru francouzského popového zpěváka Gérarda Lenormana. Hegerová ji poprvé nahrála roku 1984 (tato nahrávka vyšla mj. na albu *Paběrky*, 1991) a potom podruhé na své poslední album *Mlýnské kolo v srdci mém* (2010).

ČÍM DÁL TÍM VÍC

hudba a původní text: Luis Aguilé
český text: Zdeněk Rytíř
Autorem i interpretem originálu zvaného *Fuerza del amor* byl argentisko-španělský zpěvák Luis Aguilé. Hegerová ji nahrála roku 1978, poprvé vyšla na albu *Paběrky* (1991).

HRA

hudba: Petr Hapka
text: Pavel Kopta
Píseň z alba *Lásko prokletá* (1977).

JÁ SE VRÁTÍM

hudba: Charles Aznavour
původní text: Jacques Plante
český text: Pavel Kopta

Aznavourovu slavnou píseň *La Bohème* nahrála Hegerová na album *Recital* (1971).

KDYŽ NĚKDO Z VÁS

hudba a původní text: Reinhard Mey
český text: Pavel Kopta
Autorskou skladbu písničkáře Reinharda Meye *Fast ein Liebeslied* nazpívala Hegerová nejprve v německém originále na stejnojmenné album (1974) a posléze s Koptovým textem na album *Lásko prokletá* (1977).

MŮJ MILÝ MÁLO MILÝ JE

hudba: Milan Dvořák
text: Pavel Kopta
Píseň z alba *Lásko prokletá* (1977).

POTMĚŠILÝ HOST

hudba: Petr Hapka
text: Michal Horáček
Píseň ze stejnojmenného alba (1987).

TAK TO NA TOM SVĚTĚ CHODÍ

hudba: Daniel Dobiáš
text: Pavel Kopta
Píseň z alba *Recital 2* (1973).

ŽÍT A NECHAT ŽÍT

hudba: Petr Hapka
text: Michal Horáček
Píseň z alba *Potměšilý host* (1987).

HERCI A TVŮRCI

JAKUB NVOTA

Roku 2001 absolvoval studium divadelní režie na bratislavské VŠMU. Společně s režisérem Kamilem Žiškem založil a vede Túlavé divadlo. Jako režisér či dramatik spolupracuje s řadou divadel na Slovensku i v Čechách – Divadlo Astorka Korzo '90 (*Letmý sneh, Mathea*), Divadlo Aréna v Bratislavě (*Josef Švejk*), Divadlo Petra Bezruče (*Spalovač mrtvol*), Národní divadlo Brno (*Rozmarné léto, Saturnin*), Divadlo v Řeznické, Divadlo v Rytířské, Divadlo Palace, Divadlo Kalich, Divadlo Jonáše Záborského v Prešově, Nové divadlo v Nitraje.

TOM CILLER

Absolvoval obor scénografie na VŠMU v Bratislavě. Spolupracuje s národními divadly v Bratislavě, Praze, Brně a Lublani, pravidelně také s Činoherním klubem v Praze, Divadlem na Vinohradech, Divadlem J. K. Tyla v Plzni a dalšími českými a slovenskými divadly. Nejčastěji spolupracuje s režiséry Martinem Čičvákem, Jakubem Nvotou a Rastislavem Ballekem. Realizoval scénografie k operním (SND, ND Praha) či tanečním inscenacím (Debris Company). Třikrát byl oceněn cenou DOSKY za Nejlepší scénografii sezony (*Arabská noc* – Činohra SD, *Leonce a Lena* – Činohra SD, *Svedčtví krve* – ŠD Košice). Věnuje se výtvarné i autorské práci na představeních pro děti, grafickému designu a volné tvorbě.

JEN HOVORKA

Cross-žánrový hudebník, producent, hráč na klávesové nástroje, MC, beatboxer. Spolupracuje či spolupracoval s mnoha projekty a umělci například nejen česko-slovenskou hudební scénou – Endru, Dan Bárta, Vojtěch Dyk, Sisa Fehér, Carpet Cabinet, Ochepovsky, Chaozz, Richard Spaven Trio, Random Trip, VOILA a mnoho dalších. Působí jako klávesista v legendární hiphopové kapele Prago Union. Jako autor či spoluautor hudby se podílel na mnoha inscenacích – *Berlin Alexanderplatz*, *GOLEM*, *Deník Čechov na Jaltě* ad. Spolu s Endruem je autorem

hudby k filmu *Úsměvy smutných mužů*. Na kontě má sólo studiové EP *Six Pieces*, experimentální album *Notions Of Everyday Life* ve spolupráci se zpěvačkou Sisou Fehér a epynymní EP dnes již neaktivní jazz-hiphopové formace Private Collective.

MICHAL ZAHÁLKA

Vystudoval divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, odborně se zajímá o francouzské drama (zejména klasicistní a současné) a jeho české překlady, moderní britskou dramatikou a problematiku divadelního překladu obecně, aktuálně připravuje monografii o divadelních překladech Jindřicha Hořejšího. Překládá divadelní texty z francouzštiny (Georges Courteline, Joël Pommerat, Pauline Peyrade, Hédi Tillet de Clermont-Tonnerre, Florian Zeller aj.) a angličtiny (Torben Betts, David Hare, David Greig, Tracy Letts aj.). Příležitostně píše nonsensovou poezii a věnuje se tvorbě a překladu písňových textů. Od sezony 2018/19 je dramaturgem Městských divadel pražských.

NINA HORÁKOVÁ

V roce 2012 absolvovala činoherní herectví na DAMU. V průběhu studia získala možnost projevit svůj výrazný hudební talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce. V Divadle Kalich se představila jako Frencha v muzikálu *Pomáda*. Účinkovala také v několika projektech spolku Veselé skoky (*Chabrus line*, *Ve stanici nelze*). V roce 2014 nastoupila do souboru Městského divadla v Mladé Boleslavi, kde ztvárnila několik výrazných rolí, například Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* ad. Od roku 2015 je členkou souboru Městských divadel pražských.

DANA MARKOVÁ

Narodila se v Novém Městě nad Metují. Studovala herectví na Katedře činoherního divadla DAMU, po němž odjela na půlroční pracovní

stáž do berlínského Maxim Gorkij Theater a následně přijala angažmá v Městském divadle Kladno. Tam ztvárnila například Mašli v inscenaci *Portugálie*, Innu v inscenaci *Jaromír Jágr, Kladeňák* či Ninu v Čechovově *Rackovi*. Po odchodu z angažmá se věnovala především nezávislým projektům. Působila či působí například v A studiu Rubín, MeetFactory, Divadle X10, ale také v Divadle Na zábradlí, Činoherním klubu, divadle ABC, Vinohradském divadle, Divadle F. X. Šaldy v Liberci a dalších. Spoluzaložila nezávislý divadelní spolek Chemické divadlo, v němž působila do roku 2018. Objevila se v řadě televizních produkcí (například *První republika*) a filmů (mj. *Zemský ráj to napohled* či *Krycí jméno Holec*). Nyní se vedle herectví věnuje hudební tvorbě pod pseudonymem Mana Dark.

ZUZANA MAURÉRY

Absolvovala studium herectví na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě pod vedením Martina Huby. Po desetiletém angažmá v Radošinském naivním divadle, odkud odešla v roce 2000, je na volné noze a účinkuje v činoherních i hudebních inscenacích v různých divadlech na Slovensku i v České republice (tady zejména Městské divadlo Brno či Studio DVA). Ve Vídni účinkovala ve velkých muzikálech *Romeo a Julie* (Monteková, Chůva) a *Habsburkové* (Marie Terezie). Za hlavní roli v Hřebejkově *Učitelce* získala Křišťálový globus na MFF Karlovy Vary, dále má na svém kontě dvě nominace na Českého lva a je mimo jiné dvojnásobnou laureátkou slovenské filmové ceny Slnko v sieti za nejlepší ženský herecký výkon (2014, 2017). Jednu z hlavních rolí ztvárnila ve filmu *Tlumočník*, momentálně natáčí druhou řadu seriálu *Marie Terezie*.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

První divadelní zkušenosti získal karlovarský rodák v Divadle Dagmar. Následovalo studium na katedře činoherního divadla pražské DAMU, během kterého hostoval například v Divadle pod Palmovkou nebo v Divadle na Vinohradech. Po absolutoriu v roce 2015 nastoupil do stálého

angažmá do Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kde v průběhu tří let ztvárnil mimo jiné role v inscenacích *Shakespeare v Hollywoodu*, *Kněžovy děti* nebo *Zavolejte Jeevese*. Za role v *Katech* a *Příšámůh!* získal ocenění Jihočeské Thálie. Spolupracuje i s nezávislými soubory a je také aktivně činný v několika hudebních uskupeních. Od sezony 2018/19 je členem hereckého souboru Městských divadel pražských.

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Pět let působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba Romea v *Shakespeareově Romeovi a Julii*, Milouše ze *Saturnina*, Dona Josého v *Carmen* a mnohé další. Dalších šest let pak strávil v angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže Václav v *Tylových Krvavých křtinách* anebo baron Tuzenbach ze *Tří sester*. Známý je také z televizních seriálů *Ordinace v Růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*. Členem souboru Městských divadel pražských je od sezony 2018/2019.

TOMÁŠ PETŘÍK

Jako herec začínal v osmdesátých letech v recesistickém hudebně-divadelním spolku Vrata Zdeňka Suchého a Petra Čtvrtníčka. V roce 1992, po absolutoriu herectví na DAMU, nastoupil do divadla Labyrint, poté byl členem Národního divadla a v krátké, leč výrazné éře Thomase Zielinského a Tomáše Svobody působil v divadle Rokoko. Od roku 2008 byl v angažmá uměleckého souboru Městského divadla Kladno, kde vytvořil výrazné postavy například v režii Daniela Špinara (*Racek, Miláček, Noční motýl*) či Jana Friče (*Přízraky*). Účinkoval i v oceňovaných muzikálových projektech režiséra Radka Balaše či Jiřího Pokorného. Od roku 2016 je členem Švandova divadla v Praze, aktuálně hostuje například v projektech Divadla X10, Tygra v tísni či MeetFactory. Kromě herectví se věnuje pedagogické činnosti.

recital
hana
hegerová
+ miroslav
horníček

zvukový záznam
slavného divadelního představení z roku 1966 2CD

SUPRAPHON VYDÁVÁ NA 2CD I V DIGITÁLNÍCH FORMÁTECH NOVĚ OBJEVENÝ
ARCHIVNÍ ZÁZNAM SLAVNÉHO RECITALU HANY HEGEROVÉ A MIROSLAVA
HORNÍČKA Z ROKU 1966.

ALBUM LZE ZAKOUPIT V PRODEJNĚ
SUPRAPHON MUSICPOINT
JUNGMANNOVO NÁMĚSTÍ 17, PRAHA 1
NEBO V E-SHOPU WWW.SUPRAPHONLINE.CZ.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

VÍCE ZÁŽITKŮ!
VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDII, Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

VÍCE INFORMACÍ O VÝHODÁCH
PRO ČLENY KLUBU
NAJDETE NA NAŠEM WEBU
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ

BUĎTE V OBRAZE!

BEZ HANY
(HOMMAGE À HEGEROVÁ)

První premiéra sezony 2019/20.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravil Michal Zahálka.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

Hudba v inscenaci užita na základě licence OSA.

bnt attorneys
in CEE

NEBO VÍC?

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA PRAŽSKÁ ABCKOMEDIE